

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. G.,**
zastoupeného Mgr. Petrem Kaustou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava – Moravská Ostrava, Čs. legií 1719/5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2017 č. j. MSK 39842/2017, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl nedbalostně dopustit tím, že dne 10. 4. 2016 v 09:40 hodin (na videozáznamu policejní kamery v čase 08:40 hodin), v obci Malá Morávka, silnice II/445, v úrovni chaty Sedmikráska a hotelu Neptun, ve směru jízdy na obec Karlova Studánka, jako řidič osobního motorového vozidla VW Touran, barvy stříbrné, RZ: X, předjížděl autobus linky č. 862, zelené barvy, v úseku, kde je předjíždění zakázáno, zákazovou svíslou dopravní značkou B 21a – „zákaz předjíždění“. Tímto svým zaviněným jednáním porušil povinnosti řidiče podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž přestupek byl spáchán z nedbalosti. Za uvedené jednání mu byla uložena v souladu s ust. § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 5.800,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Správní orgán I. stupně, Městský úřad Rýmařov, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodl o vině žalobce dne 3. 3. 2017 rozhodnutím pod č. j. MURY 5587/2017, sp. zn. DASH 156/2016 MAC/21 tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o přestupku, videozáznamu, mapky místa přestupku, fota z úseku silnice II/445 před budovou ZŠ se značkou B 21a, výpisu z karty řidiče žalobce a svědeckých výpovědí zasahujících policistů.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov ze dne 3. 3. 2017, č. j. MURY 5587/2017, sp. zn. DASH 156/2016 MAC/21 změnil co do skutkové věty, když vypustil text: „(na videozáznamu policejní kamery v čase 08:40 hodin)“ a co do uložené sankce tak, že zákaz činnosti snížil z 8 měsíců na 6 měsíců, ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a přestupek byl obviněnému prokázán bez důvodných pochybností, nadto se žalovaný vyjádřil k námitkám podjatosti, které žalobce v průběhu řízení vznášel. Žalovaný se však neztotožnil se správním orgánem I. stupně v otázce uložení sankce, když nenalezl žádné okolnosti případu, které by uložení přísnější sankce odůvodňovaly, a dále korigoval skutkovou větu, kterou očistil o nadbytečné informace.
4. Rozsudkem ze dne 29. 9. 2017 č. j. 20 A 11/2017-25 krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2018 č. j. 3 As 302/2017-29 rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2017 č. j. 20 A 11/2017-25 zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud učinil závěr, že z žalobcem formulovaných žalobních bodů je evidentní, že se snažil vyvrátit závěry správních orgánů o průběhu skutkového děje a o porušení zákazu vyplývajícího z dopravní značky. O materiální stránce přestupku není v žalobě žádné zmínky a nelze ji dovodit ani z kontextu všech žalobních tvrzení. Pokud takovou žalobní námitku krajský soud dovodil z žalobních

tvrzení, jde o výklad zcela extenzivní, který postrádá jakoukoli oporu. Za této situace tak krajský soud nepřipustně vykročil mimo rámec soudního přezkumu vymezený žalobními body a porušil kogentní ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že v průběhu dalšího řízení krajský soud k otázce (ne) existence materiálního znaku předmětného přestupku přihlížet nebude a věc znovu posoudí výlučně v intencích řádně uplatněných žalobních námitek a tímto právním názorem je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).

5. Krajský soud v dalším řízení opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
6. Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek: (i) první žalobní námitka spočívá v nedostatečných skutkových zjištěních, kdy ve správním řízení nebyl odstraněn rozpor mezi časem uvedeným na kamerovém záznamu (8:40) a časem, o kterém policisté tvrdili, že v něm měli provádět kontrolu, přičemž tento rozpor nemůže být odstraněn poukazem na změnu času, obdobný rozpor existuje o místě spáchání přestupku, když vyznačeným na plánu a výpovědi policistů – žalobce zdůraznil, že čas i místo přestupku jsou obligatorní náležitosti skutkové věty, pročež o nich nemůže panovat pochybnost; (ii) druhou námitkou žalobce prezentuje svůj závěr o nesprávné kvalifikaci popsání jednání jakožto přestupku, když uvádí, že v místě spáchání přestupku, tak jak jej popsaly správnímu orgánu, se nachází křižovatka, pročež došlo ke zrušení účinnosti dopravní značky B 21a a nadto, se nejednalo o předjíždění autobusu, ale jeho objíždění; (iii) žalobce opakovaně namítal podjatost úřední osoby, přičemž o jeho námitkách nebylo nikdy rozhodnuto; (vi) poslední námitkou pak žalobce proklamuje zánik odpovědnosti za přestupek podle ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“).
7. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nad rámec argumentace napadeného rozhodnutí vyjádřil k otázce zániku odpovědnosti za přestupky, přičemž dospěl k závěru, že výklad žalobce je v přímém rozporu se záměrem zákonodárce a odpovědnost za přestupek před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí nezanikla. Žalobce též vyslovil souhlas s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání.
8. Dne 22. 4. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 18. 4. 2016 spolu s předvoláním k ústnímu jednání na 19. 5. 2016. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:
 - tiskopis „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 10. 4. 2016, ve kterém byl policistou zaznamenán přestupek žalobce, přičemž žalobce se do tohoto dokumentu nevyjádřil, avšak jej podepsal;
 - úřední záznam ze dne 10. 4. 2016, vypracovaný pprap. P. K., DiS a pprap. P. C.;

- mapa okolí místa přestupku s vyznačenou polohou policejní hlídky, místa předjíždění a dopravní značky B 21a „zákaz předjíždění“;
 - fotografie svislého dopravního značení B 21a;
 - výpis z evidenční karty žalobce se záznamem přestupků;
 - CD s videozáznamem pořízeným policií;
 - protokol z ústního jednání ze dne 19. 5. 2016;
 - rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov ze dne 26. 5. 2016, č. j. MURY 13285/2016, kterým byl žalobce shledán vinným – odvolání proti tomuto rozhodnutí – rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. MSK 83229/2016, kterým bylo popsání rozhodnutí zrušeno a věc vrácena Městskému úřadu Rýmařov k dalšímu rozhodnutí;
 - rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov ze dne 13. 12. 2016, č. j. MURY 31012/2016, kterým byl žalobce opět shledán vinným – odvolání proti tomuto rozhodnutí – rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017, č. j. MSK 1675/2017, kterým bylo popsání rozhodnutí zrušeno a věc vrácena Městskému úřadu Rýmařov k dalšímu rozhodnutí;
 - protokol z ústního jednání ze dne 21. 2. 2017, žalobce při tomto jednání namítal podjatost úředních osob – K. M., M. P. a Bc. R. V. – dále byli vyslechnuti zasahující policisté;
 - sdělení o námitce podjatosti vůči K. M., vypracované Bc. R. V., vedoucí odboru;
 - sdělení o námitce podjatosti vůči Bc. R. V., vypracované Ing. J.F., tajemníkem, resp. v zastoupení Ing. P. K., starostou města;
 - sdělení o druhé námitce a odvolání proti sdělení o první námitce podjatosti vůči K. M., vypracované Bc. R. V., vedoucí odboru;
 - rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 3. 3. 2017, č. j. MURY 5587/2017, sp. zn. DASH 156/2016 MAC/21;
9. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo (jak shora uvedeno) podáno u téhož správního orgánu dne 17. 3. 2017 odvolání a dne 20. 3. 2017 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.
10. Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
11. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.*
12. Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*

13. Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.*
14. Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích *běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.*
15. Podle ust. § 20 odst. 3 zákona o přestupcích *přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.*
16. První žalobní námitka je nedůvodná. Žalobce namítá nedostatky skutkových zjištění, když nebyly odstraněny rozpory v určení doby a místa spáchání přestupku dle kamerového záznamu a časem a místem spáchání přestupku dle úředního záznamu.
17. Z úředního záznamu ve spojení s údaji z mapy se zakreslením pozic policejní hlídky a místa předjíždění se podává, že k přestupku mělo dojít v úrovni budovy základní školy v obci Malá Morávka ve směru jízdy k obci Karlova Studánka, přičemž hlídka měla stanoviště u budovy č. p. 276. Z kamerových záznamů, jež byly správním orgánem I. stupně provedeny jako důkaz (záznamy z přední i zadní kamery), se ovšem podává zcela jiná pozice – policejní hlídka byla umístěna až za zastávkou autobusu u budovy základní školy (ve směru jízdy k obci Karlova Studánka) a stříbrné vozidlo značky VW zahájilo předjíždění autobusu až za přemostěním Bělokamenného potoka, tedy nikoli v úrovni základní školy, přičemž k dokončení předjíždění muselo dojít o desítky či několik málo stovek metrů dále, tj. přibližně v úrovni hotelu Neptun. Správní orgány zcela správně popsaly skutek, co do jeho lokalizace, když autenticita kamerového záznamu nebyla ve správním řízení ničím zpochybněna a uvedený popis místa z něj jednoznačně plyne.
18. Krajský soud se též přiklání k závěrům správních orgánů o době, kdy ke skutku došlo. Pokud kamerový záznam začal v čase 8:40, kdežto policií byl zapsán čas 9:40, pak se soud ztotožňuje se závěrem, že k rozporu došlo v souvislosti s přechodem na letní čas, ke kterému došlo dva týdny přede dnem, kdy ke skutku došlo. Soud považuje výpovědi zasahujících policistů za důvěryhodné. Zasahující policisté se shodli v tom, že čas v systému kamery byl ještě zimní, přičemž k přestupku došlo již po přechodu na letní čas pro rok 2016 a svědci neměli oprávnění do systému zasáhnout a čas „opravit“. Svědek C. odpověděl na otázku, zda je možné, že čas na oznámení přestupku je jiný než na videozáznamu následovně: *„Je to možný, protože tam se měnil ten čas a my nemáme oprávnění zasahovat do těch věcí a měnit časy.“*; a svědek K. pak uvedl: *„Jak už jsem vypovídal, při stahování videozáznamu byl problém tento najít, jelikož byl posunut zřejmě, že se měnil čas. Já nemám právo ve vozidle měnit nastavení času a asi na to někdo z mých nadřízených zapomněl.“*
19. Krajský soud uzavírá, že skutková zjištění, jakož i skutková věta výroku rozhodnutí o vině žalobce, odpovídají provedenému dokazování a jsou správná a dostatečně konkrétní.
20. Krajský soud hodnotí třetí námitku žalobce jako nedůvodnou. Žalobce touto námitkou vytýká správním orgánům to, že úřední osoby prováděly zásadní úkony

správního řízení za stavu, kdy nebylo pravomocně rozhodnuto o jejich vyloučení, resp. podjatosti. Z argumentace žalobce lze vysledovat, že v daném případě se mělo jednat především o námitku podjatosti založenou na procesním postupu úřední osoby K. M., který cit.: „opakovaně odmítl, provést důkazy“, resp. v procesním postupu nadřízené Bc. R. V., která hodnotila námitku podjatosti jako opožděnou a věc vyřídila „pouhým“ sdělením. Námitky byly žalobcem vzneseny při ústním jednání dne 21. 2. 2017, na které byl předvolán a předvolání převzal dne 19. 1. 2017. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že námitky byly opožděné, když žalobce o namítaném vadném procesním postupu věděl již před předmětným ústním jednáním. Dále pouhá samotná domněnka žalobce o podjatosti úřední osoby, která pramení pouze z bytí špatného procesního postupu, nemůže být *a priori* důvodnou. Nadto je potřeba poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dovozuje, že rozhodnutí správního orgánu není potřeba rušit ani pro vadu řízení, kdy úřední osoba dokonce vydá meritorní rozhodnutí před tím, než je vůbec o jejím vyloučení pro podjatost rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz): *„Rušit zákonné a věcně správné rozhodnutí vydané nepodjatou osobou jen proto, že o věci ní směřující námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé pravomocně rozhodnuto a odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek, by bylo formalismem. Naopak zjevnou a nepochybnou vadou řízení s vlivem na zákonnost by bylo vydání meritorního rozhodnutí podjatou úřední osobou, bez ohledu na to, jak se správní orgán s namítanou podjatostí vypořádal. Otázku podjatosti je třeba posuzovat nikoliv čistě formálně, ale materiálně.“*), nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32: *„Správní orgán může pokračovat v řízení již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu z roku 2004, byť samozřejmě nese riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor.“* V daném případě možná vada řízení zdaleka nedosahuje intenzity, pro kterou by bylo nutno napadené rozhodnutí rušit. Krajský soud uzavírá, že správní orgán I. stupně, resp. úřední osoba, postupoval správně, pokud pokračoval v nařízeném ústním jednání, a to i za situace, kdy rozhodnutí o nepodjatosti úředních osob v té době ještě nenabyla právní moci, resp. nebylo vydáno vůbec nebo bylo vyřízeno jinak.

21. Krajský soud se v rámci této námítky též věcně zabýval možnou podjatostí úředních osob, přičemž dospěl k následujícím závěrům. Ust. § 14 odst. 1 správního řádu zní: *„Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“* Z textu a též smyslu správního řádu tedy plyne, že podjatost úřední osoby spočívá v důvodném předpokladu zájmu této osoby na výsledku řízení, a to s ohledem na poměr k věci, účastníkům nebo zástupcům; nikoli z procesního, bytí vadného, postupu úřední osoby. Námitku podjatosti žalobce konstruoval pouze na tvrzeném vadném postupu, přičemž nepředložil žádná relevantní tvrzení ve smyslu ust. § 14. odst. 1 správního řádu, které by mohlo založit alespoň pochyby o podjatosti úřední osoby. Krajský soud tedy shrnuje, že žalobní námitky opírající se o podjatost úředních osob jsou nedůvodné, a to s ohledem na

skutečnost, že s námitkami podjatosti se žalovaný vypořádal a krajský soud se pro shora uvedené s názorem žalovaného ztotožnil a rozvedl jej.

22. Rovněž čtvrtá žalobní námitka není důvodná. Pro vyřešení sporné otázky zániku odpovědnosti za přestupky podle § 20 zákona o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „novela“), je potřeba vyjasnit dopad či možnosti přiměřeného užití judikatury správních soudů k citovanému ustanovení ve znění před novelou a po novele.
23. Novelou č. 204/2015 Sb. (účinnost od 1. 10. 2015) byly do textu § 20 vsunuty nové odstavce 2 a 3, kterými bylo zavedeno přerušení běhu prekluzivní lhůty; odst. 3 pak stanoví, že přerušením počíná běh nové jednoleté lhůty, přičemž stanoví, že přestupek nelze projednat, uplynutím dvou let od jeho spáchání. Odstavec 2 předpokládá dva okamžiky přerušení prekluzivní lhůty, prvním okamžikem je *zahájení řízení* (jakož i vydáním příkazu o uložení pokuty), druhým pak *vydání rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným*.
24. Žalobce svou argumentaci o zániku odpovědnosti za přestupek opírá o výklad, podle kterého se vydáním rozhodnutí myslí okamžik, kdy rozhodnutí nabude právní moci – přičemž odkazuje na ustálenou judikaturu. Žalovaný oproti tomu odkazuje na znění ust. § 71 odst. 2 správního řádu, jež definuje pojem „vydání rozhodnutí“ následovně – *[v]ydáním rozhodnutí se rozumí: a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“; b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1); c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25; nebo d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu*.
25. Právní stav před novelou byl rozhodovací praxí správních soudů dostatečně vyjasněn např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 47/2004-39, z něhož je citováno: *„[v]e lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přiblížit z úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím.“* nebo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2010, č. j. 9 As 89/2010-91, z něhož je citováno: *„Lze přisvědčit tomu, že slovo ‚projednat‘ je v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích použito v souvislosti s vedením ústního jednání (...V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, ...). Termín ‚projednat‘ je však v zákoně o přestupcích použit v celé řadě dalších ustanovení, přičemž vždy je jím míněno celkové vedení řízení o přestupku. Z mnoha ustanovení zákona o přestupcích lze citovat například § 9 odst. 1 – ... nelze projednat přestupek, jehož se dopustila osoba požívající výsad imunit podle zákona nebo mezinárodního práva; § 9 odst. 3 – podle tohoto zákona se projednávají přestupky, kterých se dopustili poslanci a senátoři; § 10 odst. 1 – podle zvláštních předpisů se projedná jednání, které má znaky přestupku ...; § 10 odst. 2 – toto jednání se projedná jako přestupek, pokud jeho pachatel ...; § 12 odst. 2 – za více přestupků*

projednaných ve společném řízení...; § 52 – přestupky projednávají a) obecní úřady ...; § 53 odst. 1 obce projednávají přestupky proti ...; § 53 odst. 3 – obce mohou jako svůj zvláštní orgán zřizovat komise k projednávání přestupků...; či na závěr formulaci jednoho ze základních pravidel přestupkového řízení: § 67 odst. 1 - přestupky se projednávají z úřední povinnosti, pokud nejde o přestupky, které se projednávají jen na návrh (pozn.: zvýraznění doplněno NSS). Z těchto ustanovení zákona o přestupcích je zřejmé, že pojem „projednat“ nelze spojovat pouze s vedením ústního jednání, neboť při akceptaci takového výkladu by byl význam citovaných ustanovení zjevně nesmyslný.“

26. Z citované judikatury je tedy zřejmé, že tato se zabývala především pojmem „projednat“, nikoli pojmem „vydání rozhodnutí“. S ohledem na uvedené závěry krajský soud dospěl k závěru, že dosavadní citovaná judikatura k zániku odpovědnosti za přestupky, lze plně aplikovat pouze na ust. § 20 odst. 1, věty před středníkem a odst. 3, věty za středníkem zákona o přestupcích (po novele), nikoli ve vztahu k otázce přerušení běhu jednorocní prekluzivní lhůty.
27. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným, že ohledně otázky výkladu pojmu „vydání rozhodnutí“ je zcela postačující zákonná definice podle ust. § 71 odst. 2 správního řádu. Vyvozený závěr je o to zřejmější, pokud dojde ke komparaci k obdobným ustanovením předpisů trestního práva, tj. s ust. § 34 odst. 4 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, podle kterého *se promlčecí doba přerušuje zahájením trestního stíhání pro trestný čin, o jehož promlčení jde, jakož i po něm následujícím vzetím do vazby, vydáním příkazu k zatčení, podáním žádosti o zajištění vyžádání osoby z cizího státu, vydáním evropského zatýkacího rozkazu, podáním obžaloby, návrhu na schválení dohody o vině a trestu, návrhu na potrestání, **vyhlášením odsuzujícího rozsudku** pro tento trestný čin nebo doručením trestního příkazu pro takový trestný čin obviněnému.*
28. Pokud tedy k spáchání přestupku došlo dne 10. 4. 2016, pak jednoletá lhůta měla uplynout dne 10. 4. 2017 (popř. maximální dvouletá lhůta dne 10. 4. 2018), avšak k prvnímu přerušení této lhůty (což zapříčinilo běh nové jednoleté lhůty) došlo zahájením řízení, tj. dne 22. 4. 2016 (srov. ust. § 46 odst. 1 správního řádu) a dalším pak dne 26. 5. 2016, 13. 12. 2016 a 3. 3. 2017, všechna přerušení v souvislosti s vydáním rozhodnutí ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. S ohledem na skutečnost, že mezi spácháním přestupku a jednotlivými přerušeními neuplynul jeden rok a zároveň bylo řízení pravomocně skončeno před 3. 3. 2018, nedošlo k zániku odpovědnosti za projednávány přestupek.
29. Soud dále nedává za pravdu žalobci v jeho zjednodušených závěrech o nenaplněnosti formální stránky předmětného přestupku, jež žalobce v rámci této námitky uvedl, neboť z kamerového záznamu je jasné, že se o objíždění autobusu nejednalo, když tento byl zcela evidentně v prakticky nezměněném pohybu – výrazně nezpomaloval, ani neuhýbal ke kraji vozovky, a jízdní manévry předjíždění byl zahájen daleko před hranicí křižovatky u hotelu Neptun, pročež byly i jeho důkazní návrhy, jež měly tyto skutečnosti prokázat, správně žalovaným shledány nadbytečnými.
30. K námitce žalobce, že v úrovni chaty Sedmikráska a hotelu Neptun se nachází křižovatka, která ruší účinnost dopravní značky B 21a a že se správní orgán s touto námitkou vůbec nevypořádal a neprovedl úplné dokazování, krajský soud uvádí, že stěžejním důkazem byl videozáznam, na němž je zřetelně vidět započetí předjížděcího manévru a skutečnost, že předjížděcí manévry probíhal ještě v době, kdy předjížděcí

vozidlo projíždělo v úrovni hotelu Neptun a chaty Sedmikráska, skutečnost, že předjíždění bylo započato v působnosti dopravního značení B 21a. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že otázka, zda v se v prostoru chaty Sedmikráska a hotelu Neptun nachází křižovatka, není relevantní, neboť jak výše uvedeno, předjížděcí manévr započal již před tímto místem a je nerozhodné, zda žalobce v průběhu předjíždění projel křižovatkou či nikoli. Podkladem pro rozhodnutí správních orgánů byly kromě předmětného videozáznamu rovněž fotografie, z nichž je patrné umístění dopravní značky č. B 21a „Zákaz předjíždění“. Dále plánec a oznámení přestupku. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, že bylo nadbytečné oslovovat příslušný silniční správní úřad, aby určil, zda se jedná o křižovatku či nikoli. S uvedenou námitkou žalobce se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal na straně 8 až 9 napadeného rozhodnutí. Soud zastává názor, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, správní orgán se dostatečně v odůvodnění rozhodnutí vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce.

31. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.
32. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.10.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

